

Květen

12. 5. navštívila **MŠ ZOO**.

12. 5. proběhly **talentové zkoušky do ZUŠ**.

13. 5. se konal **zápis do MŠ**.

13. 5. navštívili žáci **PrŠ výstavu s názvem Geniální materiál**.

Dne 13. 5. jsme jeli na výstavu s názvem Geniální materiál. Výstava se konala v Akademii věd České republiky. Byl tam rám z jízdniho kola nebo model lokomotivy. U lokomotivy jsme se dozvěděli, kde jezdí rychleji, jestli po poušti nebo kolem vody. Byla tam i tančící krychle, která byla na čtyřech paměťových drátech. Dokonce jsme si mohli vyzkoušet zvonkohru, která tam byla. Nejvíce se mi líbil model lokomotivy. Výstava byla moc zajímavá a moc se mi líbila.

Derek Č., 2. PrŠ

Hmatová výstava u Národního divadla byla super. Nejvíce se mi líbila skleněná krabička s krystaly, která chrastila. Zajímavá byla i točící krychle, která byla postavena ze čtyř drátů. Byl to takzvaně paměťový drát. Také tam byla zvonkohra a mikroskop. Zaujala mě magnetická krabička a model lokomotivy. Výstava byla opravdu super. Moc se mi líbila, vše se vydařilo tak, jak mělo. Tadeáš, 1. PrŠ

13. 5. od 16.30 zasedala v ředitelně **školská rada**.

14. 5. se zúčastnily **pracovnice SPC a paní ředitelka 190. výročí založení školy Kamenomlýnská v Brně**.

14. 5. v podvečer vystoupil **pěvecký sbor v rámci ZUŠ Open v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně**. Koncert se konal na podporu **Nadace Magdaleny Kožené a byl přenášen televizí**.

15. 5. v 15.30 si **zájemci mohli prohlédnout elektromobil ZUŠ Jana Hanuše před Loretou**. Akce se konala v rámci **projektu Envirodotyky**.

15. 5. od 17 hodin proběhl v sále školy **absolventský koncert ZUŠ Jana Hanuše**.

16. 5. podnikla **I. B výlet do ZOO a MŠ do Královské zahrady**.

19. 5. byly vyhlášeny výsledky **kvízu ze čtenářského koutku k filmu Beetlejuice**. Kvíz si připravily **Ema Horvátová a Sofie Přikrylová**.

19. 5. **MŠ navštívila Divadlo v Dlouhé, představení Dlouhý, Široký a Bystrozraký.**

20. 5. od 16 hodin vystoupil **pěvecký sbor v rámci ZUŠ Open v Tereziánském sále břevnovského kláštera.**

21. 5. se vybraní žáci zúčastnili **canisterapie.**

21. 5. vystoupil **pěvecký sbor na Barče.**

21. – 23. 5. odjeli **žáci Vítek D., Tadeáš B., Vendy S., Maria K., Amélie K. a Bára F. do Bratislavy v rámci projektu Envirodotyky.**

Bratislava – 21-23.5.2025

Ve středu kolem šesté hodiny ráno jsme se sešli u šaten s baťohy a hůlkou, aby začal náš výlet na Slovensko do Bratislavy. Jelo nás dohromady 8 – já (Amélie), Maria, Vendy, Tadeáš, Vítek, Barbora, naše výchovná poradkyně paní Rybová a naše ředitelka paní Helešicová. Posadili jsme se do mikrobusu a pan Artýzsek nás odvezl na hlavní nádraží. Chvíli jsme tam čekali a povídali si. Potom jsme vyšli schody na nástupiště a čekal na nás náš vláček. Když přijel, nastoupili jsme do vlaku EC, který byl na poměry vlaků, ve kterých jezdím dom, luxus. Sedli jsme si do dvou čtyřsedaček naproti sobě – já seděla vedle Marušky, Vendy vedle Barči naproti nás a vedle nás paní Helešicová, vedle paní Rybová a naproti nim Vítek s Tád'ou. Vlak měl hezká modrá světla a hezký interiér a také dobré „občerstvení“. Já jsem si s Maruškou dala čokoládový dort a kofolu, ale předtím nám dali ještě kafe. Chtěli jsme si dát šunkovou pizzu, ale tu neměli. Vendy a Bára si daly sushi a dál moc nevím. Pak si ještě dali nějaké jídlo, myslím kuře na kari a rýži. Náš vlak měl asi hodinu zpoždění, takže jsme přijeli kolem půl jedné. Tam jsme jeli s nějakou školou pro sluchově a řečově hendikepované. Při příjezdu na Bratislavské hlavní nádraží si nás převzala nějaká paní, která nám tam pomohla koupit si jízdenky na MHD a odvedla nás pak cestou přes takový most přes silnici na zastávku pro trolejbusy. Tam jsme počkali na trolejbus, který nás odvezl na zastávku „Nemocnice Kramáry“, která je známa skrz hudební skupinu Elán. Tam se nacházel náš nový intr na následující 2 dny. Když jsme vyšli nekonečné schody, tak nás ubytovali na holčičím intru na konci chodby. Tam jsme zjistili velmi nepříjemné zprávy: 1) nemají tam zásuvky na pokojích, ale to jsme vyřešili prodlužovačkou na chodbě. 2) nemají tam toaletní papír na WC, ale měli jsme ho na pokoji, což bylo nepraktické. Ale poslední věc byla opravdu nespokojivá – u sprch neměli dveře, takže to byly jen prostě nějaké podložky oddělené plexisklem. Myslím si, že kdybych na tomto internátě měla bydlet trvale, tak se radši rozhodnu dojíždět klidně i 3h každý den. Po příjezdu nám dali trochu klidu na pokoji a my jsme si vybalili a porelaxovali. Potom nás odvedli do společenské místnosti, kde jsme si udělali vizitky, tam jsme měli svoje celé jméno v černotisku, jen křestní jméno v brailu a spellovací znakové abecedě. Nalepili jsme si tam a nakreslili, co nás baví a charakterizuje. To jsme si pak každá ze čtyř škol ukazovali na pódiu. Tato škola byla pro sluchově a řečově postižené, a tak tam na pódiu, když jsme něco říkali, stála nějaká paní, která to znakovala

neslyšícím. To znakové spellovaní naši skupinku velmi zaujalo, a tak jsme si vyfotili jejich abecedu a naučili se to jen tak, přestože nám to zřejmě nikdy k ničemu nebude, protože i kdybychom to někomu spellovali – tak stejně neuvidím, co mi ukazuje ten druhý. Ale co já vím, vždycky se může nakonec něco hodit do života, co bych nečekala. Potom jsme šli kolem páté dolů a opět šli na trolebusovou zastávku, kde jsme nastoupili na trolejbus a jeli na zastávku Habánský Mlýn, kde jsme šli na večeri a dali nám tam dobrý řízek s hranolkami. Už tam se zkusilo nás seznámit s kolegy z Levoče pod záminkou, že sluchově postižení si už vesele znakují. Potom byl volný program, ve kterém jsme se rozhodli jít do historického centra, kde jsme viděli takovou ufo restauraci, kousek bratislavského hradu. Když jsme šli dál, viděli jsme památník O. Hviezdoslava, který byl prý významný slovenský spisovatel. Také tam byla nějaká socha, co vylézala z kanálu. Cestou jsme zašli do suvenýrů a koupila jsem si tam magnetku pro tátu a dva náramky z minerálů (růženín) s přívěsky „Květ života“ a býka. Pak už se ten den nic zajímavého nedělo. Druhý den jsme po snídani zašli opět do společenské místnosti a věnovali se informacím o ekologickém prostředí. Tam nám ukazoval pan Trnka nějaký vynález, díky kterému můžou na filmy koukat slepí i hluší. Ve společenské místnosti nám dávali svačinu v podobě koláčku nebo štrúdlu. Potom jsme autobusem jeli k Vodárenskému muzeu a u něho si dali pizzu, což byla asi šunková s kukuřicí a pak jsme zašli na zahradu toho muzea. Pak nás odvedli do toho muzea a měli jsme tam prezentaci a experiment s vodou a nádobami, kde šlo vlastně o to, že byly tři nádoby a měli jsme rozhodnout, kde jí bude nejvíc. Byl to chyták, všude bylo stejně. Pak to nebylo moc zajímavé. Zbýl nějaký čas do večere, takže jsme se jeli podívat do bratislavské školy s intrem pro zrakově postižené. Tam jsme zjistili, že máme vlastně doma skvělou

školu a přestup rozhodně neplánuju. Ale měli tam kroužek karate, skvělou společenskou místnost a hudebnu. Potom jsme jeli na večeři do stejné restaurace jako včera a tam nám dali skvělý kuřecí plátek s rýží. Měli jsme ještě v úmyslu někam jít, ale pršelo, takže jsme si jen zašli do Tesca a šli zpět na intr. Každopádně jsme tam měli úžasnou vychovatelku jménem Tatiana, která byla vtipná, ale i hodná, prostě skvělá. Třetí a poslední den jsme odpoledne jenom dělali něco s 3D tiskárnou a zakončovali projekt. Zajeli jsme na oběd do té stejné restaurace (kterou od té doby oficiálně miluju). Byly mňamózní palačinky s džemem a Nuttelou. To už někteří měli včera večer. Protože jsme nemohli někam jít kvůli dešti, tak nám koupili dezerty. Někdo měl jako já horké maliny se šlehačkou a zmrzlinou a někdo palačinky. Pak už jsme jen jeli na nádraží a kolem půl sedmé už jsme byli v Praze.

Amélie K., 9. ročník

ENVIRONDOTYKY

Jeli jsme na Slovensko pracovat na našem projektu. Jelo nás šest dětí a dva dospělí. Celý pobyt se zaměřoval na obnovitelné zdroje a úsporu vody. Celé projektové dny se nesly ve stylu workshopu. Škola, která toto vše pro nás zorganizovala, nám ukázala divadlo, které vymysleli. Týkalo se znečišťováním vody s hrůzostrašnými dopady na naši planetu. Řekli jsme si, jak znečišťujeme planetu plasty a jak to můžeme změnit.

Další den jsme měli opět přednášku a pak jsme vyrazili do Vodárenského muzea. Měli jsme přednášku o vodě a povídali jsme si, co je to vodojem. Budova, ve které jsme měli tuto přednášku, je opravdu stará, ale měla krásnou a velkou zahradu, do které jsme se také podívali.

Celý pobyt jsme bydleli na intru, který nám poskytla škola. Jídlo nám opět zařídila škola, která toto všechno zorganizovala. Abychom byli s jídlem spokojeni, chodili jsme na obědy a večere do restaurací.

V pátek, tedy poslední den, jsme měli závěrečný workshop, kde jsme zhodnotili celý pobyt a řekli si, co jsme se naučili.

HODNOCENÍ

I když pobyt nebyl dokonalý, tak jsem si to užila a byla to velká zábava. Když bude příležitost někam zase jet, určitě se budu chtít zúčastnit.

Dávám 4 z 5 ... 😊

Bára F., 9. ročník

Na Slovensko jsem se těšila, ale především na cestu tam a zpátky, protože mám ráda dlouhé cesty. Člověk si vždy při nich trošku odpočine. Ale teď už půjdu k věci. Vstávala jsem 5h, abych vše stihla, a pak co nevidět už jsem seděla ve školním mikrobuse a jela na hlavní nádraží. Když vlak přijel, prodrali jsme se davem a dostali se do vlaku. Jeli jsme 4h. Cesta byla skvělá, dost jsme se nasmáli. Dokonce jsem si

dala sushi, bylo skvělé, mňam. Poté co jsme dojeli, jsme se sešli s paní, která byla ze školy pro neslyšící, kde jsme byli ubytovaní. Ta nám řekla, jakým autobusem máme jet a kde vystoupit. Když jsme jeli autobusem, koukala jsem se z okna. Bylo zajímavé konečně vidět, jak to na Slovensku vypadá. Hned jak jsme dorazili do školy, jsme se ubytovali na internátě. Bylo to tam hezké a měli měkké postele. Spalo se na nich skvěle, ale neměli v pokojích zásuvky. To se ale vyřešilo, protože na chodbě jich pár bylo a ještě nám půjčili prodlužovačku. Dali nám tak hodinu a čtvrt na odpočinek, než přijely děti z Levoči a pak byl program. Program probíhal tak, že si děti ze školy pro neslyšící připravily krátké divadlo o tom, proč neznečišťovat vodu a poté jsme dělali něco na způsob jmenovky, kde bylo naše jméno v černotisku, brailu a znakové řeči. Také jsme si tam mohli nakreslit něco, co rádi děláme. Pak přišel horor. Museli jsme jít na podium a říct něco o sobě. To byl pro dnešek konec programu a šlo se na večeři. K večeři byl řízek a hranolky, bylo to výborné. Po večeři jsme se šli podívat k Dunaji a viděla jsem tu hustou restauraci UFO, také sochu P. O. Hviezdoslava, zbožňuji jeho jméno. Viděli jsme i Slovenské národní divadlo, katedrálu svatého Martina, sochu jménem Čumil. To je pro první den všechno a vrhneme se na druhý. Druhý den jsme vstávali v 7h a k snídani jsme měli pečivo s máslem a šunkou, salámem a zeleninou, výborné. Poté nás čekala přednáška od pana Trnky, který nám povídal o svém zařízení, které by mělo popisovat modely nevidomým a pomáhat i neslyšícím. Také nám ukázali, jak se 3D tiskne na 3D tiskárně. Ani jsme se nenadáli a byl oběd, měli jsme rajskou polévku a pizzu. Bylo to výborné. Po obědě jsme šli do Vodárenského muzea, kde měli úžasný parčík, kde byly prolézačky a houpačky. Ale nejvíc mě překvapilo, že tam měli rozhlednu, sice malou, ale bylo to hustý, asi dvakrát nebo třikrát jsem na ní vylezla. Pak jsme šli dovnitř do muzea a tam nám paní řekla o vodárnách a koloběhu vody, bylo to super. K dokončení dne už jen stačila večeře, to jsme měli maso s rýží a omáčkou a pak jsme ještě dostali dezert. Mohli jsme si vybrat, co chceme. Já si vybrala palačinky s Nuttelou, bylo to hrozně dobrý. Třetí den už jsme měli program jen ve škole. Měli jsme vyrobit model něčeho, o čem jsme si povídali. My jsme udělali vodojem a Levoča udělala čističku na vodu, a to stejné i škola pro neslyšící. Samozřejmě zase oběd - to jsme měli nudličkovou polévku a teď se podržte **PALAČINKY!!** Byly výborné jako vždycky. Pak nás čekala už jen cesta zpátky a ta byla také skvělá. Moc se mi to tam líbilo a už se těším, až přijedou ze Slovenska k nám do Prahy.

Vendy S., 8. ročník

22. – 23. 5. se **SPC** zúčastnilo **školení Lego Brail.**

23.5. Den bez školních tašek.

Byla to nepovinná školní akce. Žáci si mohli přinést do školy učebnice v čemkoliv, místo školní tašky. Tento celostátní happening má za úkol upozornit na to, že jsou děti ve světě, které denně nosí pomůcky v ruce do škol vzdálených mnoho kilometrů.

Zúčastnili se žáci z I. stupně. Děti měly spoustu pěkných nápadů. Např. Sofie přinesla knížky v přepravce na kočku, Marijánka v krabici od bot, Eliška zabalila knížky do prostěradla. Davídek chodil po škole s učebnicemi na hlavě.

Marta Hrušková, tř. uč. II. A

26. 5. MŠ navštívila Botanickou zahradu na Albertově.

27. 5. dopoledne podnikla I. A výlet do ZOO parku.

28. 5. se žáci **IV. a V. A** zúčastnili na Gymnáziu Jana Keplera únikové hry, kterou pro ně připravili studenti 3. ročníku.

Únikovka

Dostali jsme mapy a šli před místnost a slyšeli jsme rozhlas. Když pan školník odešel do důchodu, tak začali mizet studenti a zmizel i náš kamarád. Místo abychom šli domů, tak jsme šli do staré školníkovy dílny. Uspali jsme jeho kočku, roztřídili věci a seřadili se do dvojic. Pak jsme prošli labyrintem smrti, přešli lávku a trefili míč do branky. Potom jsme házeli po školníkovi míčky a školníka jsme porazili. Opravili jsme vrtačku a vyvrtali dveře. Nakonec jsme utekli.

Justína K., 4. ročník

Ve středu 28. 5. jsme šli na únikovou hru, kterou pro nás připravili studenti z Gymnázia Jana Keplera. Bylo tam přibližně 7 stanovišť. Měli jsme plnit různé úkoly, například procházet bludištěm, uspat školníkovu kočku, udělat pořádek ve věcech školníka a poznávat různé zvuky ze sklepa. Také jsme stříleli míčkem na cíl. Bylo tam i občerstvení. Měli tam slané šneky, ovocný koláč a nejvíc mi chutnal perník. Z pití tam byl pomerančový a multivitamínový džus a také ochucená voda. Hlavně tam byli moc fajn studenti. Přišlo nás 16 dětí z různých tříd. Celé to bylo moc zajímavé a chtěla bych si to ještě zopakovat.

Aida J., 4. ročník

Ve středu 28. 5. jsme byli na Gymnáziu Jana Keplera. Studenti nám tam připravili únikovou hru. Dále nám tam připravili občerstvení. Únikovka se mi moc líbila. A také na závěr nachystali překvapení jenom pro mě, protože jsem měla v ten den dvanácté narozeniny. Nachystali mi muffin a v něm byli zapálené svíčky. Hrozně moc mě to dojalo. A celkově jsem si to moc užila. Byl to krásný a nezapomenutelný den.

Leotýnka V., 5. ročník

Byli jsme na únikové hře v Gymnáziu Jana Keplera Byli jsme na třech stanovištích, kde jsme museli splnit několik úkolů. Studenti si pro nás připravili různé občerstvení. Moc se nám to líbilo.

Jára B., 5. ročník

Únikovka byla dobrá a nejvíc se mi tam líbil ten školní rozhlas a také mi tam chutnali ty šneci a také bylo dobré, jak tam Týnce popřáli. Ti pánové byli fajn, ale je škoda, že to skončilo tak brzy, klidně bych tam ještě zůstal. Také bylo fajn, jak jsme si tam hráli hru tři opice do porodnice, a také na té únikovce jsme omračovali školníka, abychom se dostali dál z jeho dílny. Museli jsme hodit po něm takový malý míč, aby se omráčil. Začalo to asi v devět hodin a skončilo to asi ve dvanáct třicet. Všichni si to užili a doufáme, že to příští rok bude znovu.

David K., 5. ročník

Ve středu 20. 5. 2025 jsme šli na únikovku. Když jsme přišli do gymplu, tak jsme šli do velké místnosti. Tam jsme se rozdělili po dvojicích. Každá dvojice šla sama. Bylo tam pět stanovišť. Bylo to o tom, jak odešel školník a v tu dobu se ztratil náš kamarád. Byla tam různá bludiště a poznávání zvuků. Museli jsme sestavit vrtačku z lega, abysme se dostali ze zamčené místnosti. Nakonec jsme toho kámoše objevili. Byla to Týnka a měla zrovna narozeniny. Tak jsme ji zazpívali happy birthday a dostala muffin. Únikovka se mi moc líbila. Připravili ji moc hezky.

Max, 4. ročník

29. 5. jela třída VI. A na výlet do ZOO Zelčín.

V zooparku Zelčín jsme mohli vidět a být blízko různým zajímavým zvířatům, např jsme byli asi dva metry od klokanů. Také jsme se dozvěděli spoustu zajímavých věcí, například že lamy neplivou sliny, ale žaludeční šťávy. Viděli jsme i spoustu mlád'at.

Bylo vidět, že lidé, kteří v zooparku pracují, tak dělají tuto práci s velkou láskou ke zvířatům. Někteří návštěvníci si sice myslí, že jsou tam zvířata týraná a že žijí v hrozných podmínkách, ale to vůbec není pravda. O zvířata je tam naprosto skvěle postaráno!

Na konci výletu jsme si ještě opekli buřty.

Tento zoopark můžu doporučit všema deseti!

Kristína K., 9. ročník

Byli jsme v zooparku Zelčín. Bylo to super. Prohlížela jsem si emu, králíky a želvy. Jezdila jsem na koni a pak si opekla buřty.

Nadja Ř., 9. ročník

V zooparku Zelčín jsem krmila zvířátka. Pan průvodce říkal vtipy. Viděli jsme Emu, koně, ovečky, prasátka, mary, surykaty, oslíky a králíky. Bavili mě kohouti. Vozila jsem se na koni. Opékali jsme buřty. Koupila jsem si hada a magnetku. Užila jsem si to pěkně s celou třídou a s paní Ježkovou

Zuzka J., 7. ročník

Byli jsme v zooparku Zelčín. Viděli jsme emu, želvy, kozy, koně, ovce, lamy, poníky, prasátka, klokany a mary. Bylo to super. Mohli jsme jít i do ohrad ke zvířatům a nakrmit je a pohladit si je. Nejvíce se mi líbilo opékání buřtů, jízda na koni a krmení zvířátek. Byly tam i suvenýry. Koupila jsem si tričko a dva magnetky.
Viktorka Z., 7. ročník

29. 5. proběhlo v **NPI setkání vedoucích SPC.**

Naši žáci se zúčastnili literární soutěže Kačky Bajerové na téma „Co vidím, když se zrovna nedívám“, kterou vyhlásily GOA Butovice. Bára F. a Yevhen N. byli vyhlášeni mezi vítězi.

Soutěžní práce Báry a Ženi:

Co vidím, když se (zrovna) nedívám

Když nevidím ve smyslu, že mám zavřené oči, používám sluch. Snažím se zaslechnout krok či šustění oblečení, prostě se snažím „koukat ušima“. V momentě, když zavřu oči, si snažím představovat vše, co se kolem mne nachází. Občas je to místnost, ve které se nacházím, občas je to můj domov, les, příroda, zvířata nebo také můj svět. Někdy se stane, že zavřu oči a přemýšlím. Je to únik z mé reality do světa, kde je vše barevné, krásné, a tak jednoduché.

V mém světě je vše barevné, je v něm nádherná příroda a nekonečně zvířat. Je to svět v mé hlavě a já ho tvořím. Je to místo klidu a harmonie, místo, kde fauna s flórou tvoří rovnováhu a mír.

A toto vše se může odehrávat, když se nedívám. Každý máme v hlavě nějakou představu a ta se od druhého liší. Takové představy mám já, takto mě prosím zkuste pochopit. Děkuji za pozornost.

Bára F., 9. ročník

Co vidím, když se (zrovna) nedívám

O čem sním

Já sním o tom, aby po celém světě i na Ukrajině byl mír. Pro mě je důležité, aby si lidi uvědomovali, co dělají. Mám hodně snů, ale o nich nevím, co můžu napsat, poněvadž je toho víc a něco z toho je hodně osobní.

O čem přemýšlím

Každý den přemýšlím o míru, svobodě, smyslu hodně věcí a také občas o smyslu života. Smysl života je. Já to vím, ale já si myslím, a to říká i křesťanství, že bez Boha život nemá smysl. Můžete věřit, ale nemusíte. Bůh k víře nikoho nenutí, ale když se život skončí, tak to nebude konec. Každý půjde někam. Říká to i Bible.

Dostat se do nebe není jednoduché, ale je třeba se o to pokusit. Nestydím se mluvit o víře.

Co bych si přál

Já bych si přál klid pro lidi. Je důležité, aby lidé nemanipulovali lidmi. Lidé musí umět vyjadřovat své názory. Chci mír. Bohužel dneska je spousta konfliktů po celém světě. O spoustě z nich ani nevíme, nebo se o ně moc nezajímáme. Lidé se moc o některé věci nezajímají, dokud se jich to nebude týkat.

Nemůžu toho napsat hodně, protože hodně toho mám osobního, co bych asi nechtěl, aby bylo na veřejnosti. Ale měl bych asi říct, že člověk by si měl vážit toho, co má, i když život není vůbec jednoduchý.

A přeji všem, ať Pán Bůh chrání každého!

Yevhen N., 10. ročník

Bábovkový den se v roce 2025 koná 31. května. Jedná se o celorepublikovou akci, kterou pořádá Ministerstvo práce a sociálních věcí ve spolupráci s organizací Hledáme rodiče. Cílem je poděkovat pěstounům za jejich práci a zvýšit povědomí o náhradním rodičovství.

Žáci praktické školy se už dnes k této akci rádi připojili 🍷

